

TÝPKO

5.5.2003

201

Úvodníček

Jaro v plném proudu, první výlet ven je za námi. Musím uznat, že Noční pochod mne příjemně překvapil hojnou účastí. Celkový počet 23 účastníků se poslední dobou moc neviděl.

Možná vás to překvapí, ale tábor je tu. Zatím to vypadá, že z 90% jedeme na nové místo – Lesná u Pelhřimova. Ještě se k tomu musí oficiálně vyjádřit paní hygienička, ale z předběžných jednání nemá na nás žádné přemrštěné nároky.

Takže v tomto Týpku najdete přihlášku, tu vyplňenou odevzdejte v co nejbližším termínu na klubovnu. Ještě bych chtěl připomenout, že ten kdo nebyl na jarňácích pravděpodobně nemá prohlídku od lékaře. Nechť si jí tedy doplní.

Pokud přeci jen nevyjde Lesná, nezoufejte. Pojedeme na Úterák. Od května jsem nájemcem místní louky a oddílu, pokud budete dostatečně škemrat, táboření asi povolím.

Ještě na závěr tohoto úvodníčku bych chtěl připomenout, že vzniká jistý Klub deskových her při našem oddíle. Je možno v termínech 7.5., 21.5., 4.6., a 18.6. od 15:00 do 19:00 přijít na klubovnu s kamarády, rodiči, či s kýmkoliv zahrát si deskové hry. Podrobnosti vám ráda řekne Píske, která to má na starosti.

Kosa

Tébézetka

Nejprve tam byl jeden, potom dva, a za nějakou dobu jich byl celý hloouček. Určitě se ptáte kde, kdy, kdo a proč. Budiž tedy,

prozradím vám, že u klubovny, v pátek, Kočovníci. A nebylo to pro slepičí kvoč, nýbrž pro účast na nefalšovaném tradičním šestém ročníku turisticko-branného závodu. Od klubovny se netradičně početná banda přesunula na Hlavní nádraží, odkud, ochuzená o peníze a obohacená o lístky, se nakupila do vlaku.

Část trasy absolvovala busem, jelikož je tam míň míst, tudíž větší zábava. I když ve vlaku to bylo i s hudebním doprovodem mladých talentovaných umělců, což je přecpanému autobusu silnou konkurencí. Cílová stanice: Malá Hraštice. Z vlaku ven, do školy dovnitř. Na krajinu se pozvolna počal snášet soumrak, nezbývá tedy nic jiného, než dát krocana do trouby, vybrat si nějakého plyšáčka jako polštářek (nebo peřinu, že, Helmuta) zalézt do spacoše a vyčkat pěkného rána.

Pěkné ráno se neráčilo dostavit, a tak jsme nepohrdli ani obyčejným ránem, které

na sebe nenechalo dlouho čekat. Vyhnaло nás ze spacáku do místní sámošky a pekárny pro něco dobrého na zub i na žaludek k snídani, která se konala o chvíli později.

A po snídani do terénu, k místním rybníkům. A u rybníka co? No přece TBZ. Napřed si pěkně projdeme trasu, aby se

nikdo neztratil. Ne všem to jednou stačilo. Když se umístily otázky i kontroly, nic nebránilo vypuštění prvního závodníka na okruh. Závodníků nebylo mnoho, pouhých 7, o to lítější boj to však byl. Běh trval přibližně hodinu, což se ale některým asi zdálo málo, a tak si trasu lehce prodloužili. Otázky byly velmi zapeklité, anebo rovnou úplně špatně položené, takže ani správně zodpovědět nešly. Některé ale zodpovědět šly, takže se stejně vidělo, kteří závodníci se dobře připravili (žádní - pozn. autora). Největší ztráty na účastnících se konaly přímo na trati, ale lanová lávka ve složitosti jen lehce pokulhávala. Azimutové kolečko letos pravděpodobně poprvé prošli všichni správně. Nakonec tedy všichni doběhli (došli, dofuněli – jak se kdo cítil) a poslili se připraveným obědem, tradičním chlebem s paštikou a cibulí. Po rozmotání lávky jsme se vydali směrem ke Hraštici.

Cestou jsme procházeli přes místo konání jednoho z minulých srazů oddílu, a tak jsme volný plácek využili. Každý k něčemu jinému. Někteří k použití létajícího talíře, k odzkoušení staré pumpy a využití vody z ní, Kosa s dalšími pamětníky pro chvíliku nostalgie. Jenže začalo poprchávat, a tak bylo nutné pomyslit na návrat. A neskončilo jen u pomyslení, návrat byl dokonce vykonán.

Ve škole se Kosovi konečně podařilo sehnat dostatek lidí, kteří byli ochotni učit se dlouho nevyzkoušenou hru Lodě, kterou hráli až do večeře (nějaká těstovinová kaše, nebo co to bylo). Po večeři byly vyhlášeny výsledky TBZ. Zajímá vás, jak to dopadlo? Poradím vám: nevyhrál Ikarus. On tam totiž vůbec nebyl. Ale nevyhrál ani Marcel. Ten tam sice byl, ale neběžel,

jelikož

organizoval azimutové kolečko. Už se ale blížíme. Ještě jsem zapomněla, že nevyhrál ani Jake. Aby jo, když se s Eidarem ztratili. Takže nevyhrál ani Eidam. Konec protahování.

Celkově vyhrál Kokeš, z dětí potom Helmut.

Blahopřejeme

. O vaši čokoládu se rádi postaráme.

V neděli ráno jsme stejně jako v sobotu vstali a nakoupili. Po nákupu byla opět snídaně. Jak stereotypní. Po snídani se opět hrály lodě, balilo se, uklízelo. Až do oběda.

K obědu byla klasická čínská polévka. Není náročná na přípravu a je občas chutná. Po obědě si přišla školu převzít paní ředitelka. A tak jsme vyklidili školu, zamávali těm, co nás hodlali opustit Kosovým autem a odebrali jsme se do místní cukrárny pekárny, přičemž jsme samozřejmě upřednostnili cukrárnu, a tu jsme náležitě

vyplenili. A z cukrárny už jen na vlak, na autobus, na vlak, na tramvaj. Na večeři.

Morče

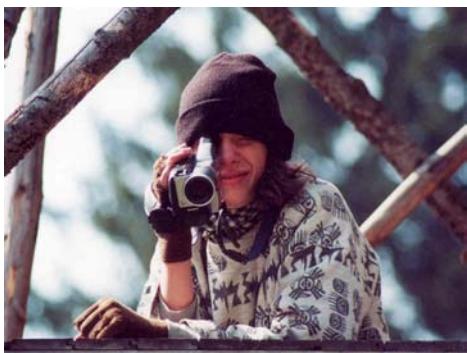
byla přidělena dvojčlenná posila ve složení Pucek a Píska. Bez problémů jsem je nalezl na klubovně a vydal potřebné pokyny. Po transportu na autobusové nádraží do Roztyl nastalo hledání správného stanoviště, odkud měl daný spoj vyražet. Nechal jsem tým hledat a vyrazil opatřit si nějaké to potravinstvo, ačkoliv mě Píska s Puckem lákaly na jejich neotřelé menu (hlavním bodem byla tlačenka a mazanec, tlačenku nemám rád a mazanec jsem se rozhodl si dát jako zákusek). K mému překvapení se hledačky během nákupu zařadily do fronty na bus, který jsem si posléze ověřil jakožto správný. A tak se jelo.

Cílem byla první zastávka v Humpolci, kde pršelo a z autobusu se mi vůbec nechácelo. Nicméně jsme navázali kontakt se zbytkem skupiny a vyrazili za nimi. Oni se obětovali a s přemáháním na nás čekali

Velikonoční humpolecké Pelhřimovsko

V pravidelné rubrice Deníček domácích zpravodajů vám tentokrát přinášíme reportáž z ojedinělé a kultovní akce určené pro ty starší z vás, kteří již něco vydrží. Ano, mnozí jistě pochopili, že mluvím o ale nebudeme zbytečně prozrazovat, radši vám rovnou prozradím, o co šlo. Vzhledem k tomu, že jsem z naléhavých důvodů dorazil na místo konání až v pátek, zatímco ostatní tam byli již od čtvrtka, vynechám tedy ve svém popisu celý čtvrtek a velkou část pátku. Takže:

Ke splnění náročného úkolu nalézt kdesi na Pelhřimovsku zbytek výpravy mi

v 7 km vzdáleném pohostinství. Během

cesty probíhala mobilní komunikace s navigátorem panem K., jenž nám telefonoval systémem GPS („Gde pořád ste?“). Nakonec se nám podařilo s týmem Beta navázat vizuální kontakt a připojili jsme se k nim. To spočívalo v tom, že jsme se vydali námi již prošlou cestou zpět směr Humpolec. Zakotvili jsme v romantickém údolíčku, kde se lehce dalo spadnout do potoka a kde neznámý pachatel zcizil Hakisovi botu. Naštěstí byla ráno opět

nalezena.

Ráno nás zastihlo nepřipravené, zato v poledne už jsme byli po snídani, složené z čínské polévky a vody. Tato ranní (řekněme raději dopolední či polední) kombinace nás ostatně pronásledovala celé Velikonoce. Tak tedy bylo snědeno a mohlo se pokračovat v původním plánu. Cílem byl opět Humpolec (není v tom názvu cosi magického?), kam jsme se dostavili krátce po poledni okolo třetí či čtvrté hodiny. Dali jsme si tedy oběd, pak ještě jeden a to už bylo na Irdu moc, takže jela domů. Posilnění jídlem jsme zdolali náročnou exkurzi do městského parku, kde je k vidění pamětní deska známého přistěhovalce Hliníka, neboť každý jistě ví, že Hliník se odstěhoval do Humpolce. Pouze Hakis byl natolik vyčerpán, že raději hlídal věci. Náročnost vycházky si vyzádala

ještě jednu návštěvu samoobsluhy, kde jsme patřičně snížili stavy benáťových tyčinek a paní prodavačka se z neznámého důvodu divně koukala na Pídlera. Lezli jsme na kopec, byl hrozně vysoký a nahoře něco bylo. Byl to hrad Orlík! No, nebyl to úplný hrad, pouze zřícenina a navíc ji usilovně rozkopával místní spolek pro její obnovu. Nechali jsme je pracovat a zběžně nakoukli do hradních prostor. Studna v podhradí zase překvapila nálezem mrtvého muže, který učinil mrtvý muž. Nebylo psáno, co tam našel, ale ukončili kvůli tomu obnovu studny. Vypomohli jsme tedy se zasypáním studně a pak seběhli na krátkou zastávku do blízké vsi. Den se nachýlil a nezbýlo nám než se zakopat do lesa. Nebylo jednoduché vybrat místo na spaní mezi spoustou podobných a pěkných míst hned vedle sebe. Výsledkem bylo jedno z těch stejných míst a večeří se mělo stát kuřecí masíčko. Všichni se s chutí nacpalí, pouze Ikarus vykřikoval, že dostane salmonelózu a nechtěl jíst. Když nechtěl, nemohli

jsme ho samozřejmě nutit a museli jsme se obětovat a snít jeho porci. Ukolébání Ikarusovým bědováním jsme zvolna usnuli.

Ráno mě do nosu udeřila povědomá vůně. Ááá, že by čínská polévka? Ano, v Hakisové provedení dokonce kombinovaná s čajem. Po této tradiční stravě vedly naše kroky na vcelku nedaleké táboriště, které skýtalo prostor ke mnoha zábavám. Vyjmenuji pouze některé: lezení na velkou strážní věž, lezení na malou strážní věž, šíškování nic netušících obětí z věže, šíškování Ikaruse vylezlého na věži, konzumace iráckých infikovaných sušenek, kanada, frisbee s krabičkou od sýra a v neposlední řadě také dlouhotrvající bitka a její sledování. No a na závěr obídek. To už jsme ale došli k názoru, že tento den jsme se doposud

nikde nestavili na čaj, což bylo třeba napravit. Náprava, jejímž hlavním cílem bylo nalezení vesnice s otevřeným pohostinstvím, probíhala až do večera. Nejprve byla přerušena nálezem rybníku a nestřežené lodičky, na které provedli Hobo s Pídlerem vědeckou expedici. V první vesnici byl pouze zavřený kulturák, zato

jsme se zvážili na autováze. Bylo to asi 570 kg. Další vesnice byla daleko, takže jsme tam nešli a navíc se tu či onde objevovaly tajemné kusy kamenů. Nejčastěji to bylo v něčích vězech, nejlépe tak, aby o tom dotyčný nevěděl. Když jsme začali propadat beznaději, poradila nám kouzelná babička. Její rada však nebyla zcela srozumitelná, takže jsme se museli v další obci opět zeptat. Během čekání na odpověď stihla Pískle naučit místního psa, jak má okusovat větvě ze stromu. Místní nám tentokrát poradili dobře, ale vzhledem k pokročilé době jsme před návštěvou samotné občerstvovny zakotvili v blízkém lese. Hakis už zase nemohl a tak hlídal. Samotná návštěva restaurace byla zajímavá hned několika věcmi: panem vrchním, paní vrchní a Ikarusem, který vyzral celý automat na žvýkačky. No a ještě jsme cestou viděli traktorovou prodejnu! Co víc si přát! Snad jen aby Hakis neprchl i s věcmi. To se samozřejmě nestalo, zato však všechno nasbírané

dřevo sám zase spálil, ještě než jsme se stačili vrátit. Dokonce si i vymyslel jakousi nepravděpodobnou výmluvu, že se mu udělalo špatně nebo co. Leda tak z těch špaget, které jsme po návratu vařili.

Ráno mě do nosu udeřila podezřele povědomá vůně. Nebudu ani jmenovat, co to bylo, každý si jistě domyslí sám. Kosa

použil strategickou leštěnku spočívající v tom, že nám oznámil odjezd vlaku o půl hodiny dřív. Správně si spočítal, že jinak by nás na nádraží včas nedokopal. Takhle nám ještě stihl zarecitovat jakousi hlubokomyslnou básničku, kterou si přečetl na zdi nádraží. No a pak přisupěl osobáček, takže jsme kopli do vrtule, práskli do bot a vzali dráhu. A takhle nějak

to bylo.

Marcel

Ikarusovo okénko

Ahoj všichni, tak vás zase po dlouhé době vítám. Jistě se všichni hrozně těšíte na Noční pochod, protože je tu možnost, že by tam byl zase Dalvas a to přece není žádná nuda. Nicméně tato akce teprve přijde, a tak se budeme zabývat něčím, co už bylo, a třeba mně napadají Velikonoce. Moc vypečená akce.

Tak od začátku. V Táboře měli vypuštěnou kašnu a v ní nebyly žádné drobné. Dále ve Vlásenici u Pelhřimova se na nádraží válel nějaký houmí (promiň Hakis, neber si to osobně) s Irdou. Pak byl můj zablácený začátek, aneb ten břeh vůbec nebyl pevný. Když jsem se očišťoval, tak Kosa říkal, že jsem prase, ale myslím si, že neví, co je dobrého. Pak schrupnutí na kraji lesa a lehká pruda se zemědělskými nástroji. Pak až do večera se nestalo nic co by stálo za zmínku

v mém plátku, jelikož od toho je tady jiný článeček.

Druhý den bylo skvělé rally s kočárkem z popelnice a večer dorazily Pískle, Pucek a Marcel. V noci bylo trochu dešťmo. Další den hurá za Hliníkem do Humpolce. Zde jsme se občerstvili poprvé v potravinách, podruhé v hospodě, pak jsme se byli podívat na toho Hliníka a pak zase do potravin. Návštěva hradu Orlíka nad Humpoldem měla něco do sebe, ale podhradní studna se mi líbila více. Původně byla hlubší, pak se začala zavážet odpadky a při opětovném čištění dal nález mrtvého muže popud k zastavení dalších čistících prací. Ve vesnici Rozkoš jsme se skočili občerstvit a pak do lesa, grilovat kuřata. Mimochodem, já jsem nejedl.

Další den byl docela dobrý, k sníbědu byla čínská polévka a-la záchvat tradice. Odpolední projížďka na ložce a dlouhá cesta za hospodou, kde bylo moc hezky. Zvláště stálo za pozornost mé žvýkačkové sólo. Pak už jen Petrkov, Dolík, Havl. Brod a sto věží.

Věřím, že vás mé vyprávění unavilo a tak nakonec jeden Ikarusův WITZ:

Chlap povídá kamarádovi: „Letos jsme byli na plese za nákladní vlak.“ „A jak to?“ ptá se ten druhý. „No, já jsem stál a kouřil, a manželka vykládala a vykládala...“

Tak čabas příště

Ikarus

Fotokachna

Dobrý den, dobrou chuť, pokud právě čtete tento článek. Pokud ne, tak ho teda přestaňte číst! A neš vindlovan! V každém případě vás vítám u dalšího pokračování šílené kolekce fotek nejen z oddílového života. Z jakého konce dnes začneme? No ještě jsme pořádně nezačali, takže to uvedu heslem, které dnešní článeček i jiné

předchozí a následující docela přesně vystihuje, tedy: „Vy zíráte, my zíráme, to čumíte“ a jdeme na to.

Jistě nikoho nepřekvapí, že Ikarus má showmanské sklony. O letošních Velikonocích se naskytlo mnoho příležitostí, kde je mohl uplatnit (ne že by Velikonoce byly nějakou extra výjimkou) a náš fotograf byl jako vždy u toho. Situace sama o sobě byla natolik vtipná, že si ani nemusím moc vymýšlet. Možná, že něco jste se již dozvěděli z doslechu či ze článku o Velikonocích, já to tedy pouze doplním o to, co se nestalo.

Jak to tedy bylo: zmoženi namáhavým putováním jsme se rozhodli složit opotřebované kosti v jednom z místních pohostinných zařízení. Pan vrchní byl mimořádně ochotný a přidal k dobru několik průpovídek. Vigo se například dozvěděl, že si počká. To však není pro náš příběh důležité. Ikaruse zanedlouho omrzelo sedět u stolu a jal se slítit po

občerstvovně. Jeho pozornosti neunikl žvýkačkový automat a začal ho tedy obléhat. Nejprve oběhl všechny stoly a zkasíroval drobné. Místní štamgasti byli jeho jednáním sice poněkud překvapeni, ale vidina dobré zábavy jim za tu pětikorunu zřejmě stála. Následně s elegancí notorického gamblera vrhl celý obnos do útrob automatu. Stroj se prohnul, zaskřípal a vzápětí rozsypal všechno obsah žvýkavých pochutin po lokále. Ještě

musel vracet drobné. Pan vrchní zapůjčil Ikarusovi lopatku a koště, aby dopravil získané dobroty do dutiny ústní. Místní občan, který již měl trochu upito, se rozhodl přiložit ruku k dílu a vidlemi pomáhal nakládat. Zanedlouho bylo naládováno a Ikarusův žvýkací mechanismus se dal do pohybu. Šlo to sice trochu ztuha, dotýčný připomínal křečka, kterého si někdo spletl s nafukovacím balónem. Výhodou celé operace bylo získání asi 10 minut, během kterých byl Ikarus zcela zabrán do práce, a tudíž neměl čas na plkání. Hostinský viditelně pookřál, ale klid dlouho netrval, přežvýkavec si s hmotou přeci jen poradil. Ve snaze získat ještě pár minut ticha Ikaruse kdosi z přítomných vyzval, aby nafoukl bublinu. No a výsledek? Podívejte se na fotku.

TTBSP (Tentokrát to byla skoro pravda)

Luštěnky

Nejprve bych chtěla upozornit Ikaruse, který si určitě ve svém okénku stěžuje, že vím o tom, že správně odpověděl, ale vzhledem k tomu, že se poslední dobou neukázal na žádném výletě, na kterém bych byla i já, nemohl dostat sladkou odměnu, což ovšem bude napraveno, jen co se na některém z příštích výletů objevíme oba, tedy jak já, tak on, aby odměna mohla být dostatečně zodpovědně předána a aby nevznikly potíže při posílání odměny po někom třetím.

Tak: Určete počet vět v souvětí a druhy vět vedlejších. Tak to byl samozřejmě vtip, protože byste (kromě našrocené Anežky) neměli šanci. Tak vám položím něco hodně těžkého. Otázku. Ale děste se. Už je tady: *Šnek obléze šnečí závodní okruh za hodinu. Když leze v protisměru, zvládne to už za 60 min. Jak je to možné?* Těžké, jen co je pravda. Ale to není všechno. Ještě tu

mám jednu ponožkovou. *V pokoji je tma a v zásuvce v tomto pokoji je 10 modrých, 10 zelených a 4 červené ponožky. Kolik musím vyndat ponožek, abych měla jistotu, že budu mít alespoň jeden páru zelených ponožek?* Přemýšlejte, k získání odměny stačí odpovědět (dobře), být vylosován a potom ještě chvíli otravovat, abych na to nezapomněla.

Morče

Bodování

DRUŽINY

1	Orlíci	103
2	Delfíni	102
3	Kamzíci	103
4	Tygři	66
5	Mustangové	45
6	Beatrix	32

JEDNOTLIVCI

1	Ikarus	(OR)	283
2	Cvalda	(KA)	249
3	Jana	(DE)	242
4	Anežka	(DE)	236
5	Helmut	(TY)	230
6	Jake	(KA)	196
7	Gizela	(OR)	167
8	Berenika	(OR)	162
9	Taška	(MU)	145
10	Beatrix	(BX)	144
11	Mikrob	(DE)	143
12	Zajíc	(TY)	134
13	Eidam	(KA)	132
14	Jakub	(OR)	99
15	Cilbín	(KA)	98
16	Stardog	(KA)	32
17	Mišus	(MU)	28

Poznej Prahu 6

V minulém čísle vyšla první historická fotografie Prahy 6. Musím říci, že moc odpověď se mi nesešlo a to si myslím, že poznat hospodu Na Slamníku nebyl problém. Berte to tedy, jako lehké zahřívací kolo. A nastává okamžik pravdy, sahám po daleko těžším kalibru. Tak

copak je na těchto fotografiích ?? Všimněte si zvláště druhé fotografie, kde drze nechávám i původní nápis. Ovšem pokud ve vaší odpovědi bude, že se jedná o Dejvickou ulici, tak se budete šeredně mýlit. K první fotografii snad jen to, že je z Břevnova. Odpovědi posílejte na info@kocovnici.cz

Kosa

PRAHA XIX. BUBENEČ. Dejvická třída.
77